

עם עץ החיים.

ועד שלא חטאו, היו שומעים קול מלמעלה והיו יודעים חכמה עליונה ועומדים בקיום של זהר העליון ולא פוחדים. כיון שחטאו, אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמד בו. כמו זה, עד שלא חטאו ישראל, בשעה שעמדו ישראל על הר סיני נתבטלה מהם והמת הנחש הזה, שהרי אז בטול יצר הרע הזה מהעולם ודחו אותו מהם, ואז נאחזו בעץ החיים ועלו למעלה ולא ירדו למטה.

אז היו יודעים ורואים אספקלריות עליונות, ועיניהם אורו ושמים לדעת ולשמע. ואז חגר להם הקדוש ברוך הוא חגורות של אותיות שמו הקדוש שלא יוכל לשלט עליהם הנחש הזה ולא יטמא אותם כמו קדם. כיון שחטאו בעגל, בטלו מהם כל אותן דרגות ואורות עליונים, ובטלו מהם אותן חגורות מזינות שהתעטרו מהשם העליון הקדוש, והמשיכו עליהם נחש הרע כמו מקדם וגרמו מות לכל העולם. ואחר כך מה כתוב? (שמות לד) וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

בא ראה מה כתוב בתחלה [שמות ד], וירא ישראל את היד הגדולה. וכלם רואים אורות עליונים ומאירים באספקלריה שמאירה, שכתוב, (שם) וכל העם ראים את הקולות. ועל היס היו רואים ולא פוחדים, שכתוב (שם טו) זה אלי ואנוהו. אחר שחטאו, פני הסרסור לא היו יכולים לראות, שכתוב (שם לד) וייראו מגשת אליו.

בא ראה מה כתוב בהם, (שם לג) ויתנצלו בני

בתר רע, לית ליה דירה עם אילנא דחיי. ועד לא חטאו הוה שמעין קלא מלעילא והוה ידעי חכמתא עלאה וקיימי בקיומא דזיהרא עלאה ולא דחלי. כיון דחטאו אפילו קלא דלתתא לא הוי יכלין למיקם ביה. פגוונא דא עד לא חבו ישראל בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתעבר מנייהו זיהמא דהאי חיויא. דהא כדין בטול יצר הרע הוה מעלמא ודחו ליה מנייהו. וכדין אתאחידו באילנא דחיי וסלקו לעילא ולא נחתו לתתא.

כדין הוה ידעין וחמאן אספקלריאן עלאין ואתנהרין עינייהו וחדאן למנדע ולמשמע. וכדין חגר לון קדשא בריך הוא חגורין דאתון דשמיה קדישא דלא ייכול לשלטאה עלייהו האי חויא ולא יסאב לון פקדמיתא. כיון דחטאו בעגל אתעבר מנייהו כל אנון דרגין ונהורין עלאין. ואתעברו מנייהו אנון חגירו מזינין דאתעטרו משמא עלאה קדישא. ואמשיכו עלייהו חויא בישא כמלקדמין וגרמו מותא לכל עלמא. ולבתר מה כתיב (שמות לג) וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

הא חזי, מה כתיב בקדמיתא (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדולה וכלהו חמאן זהרין עלאין ומתנהרין באספקלריא דנהרא דכתיב, (שמות כ) וכל העם רואים את הקולות. ועל ימא הוה חמאן ולא דחלין דכתיב, (שמות טו) זה אלי ואנוהו. לבתר דחטאו, פני הסרסור לא הוה יכלין למחמי דכתיב (שמות לד) וייראו מגשת אליו.

הא חזי, מה כתיב בהו (שמות לג) ויתנצלו בני